Життя моє трудне й нужденне,
І, скільки світу, кожен звик
Гордити мною, кпити з мене, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Я підписатися не вмію,
Не ходить гладко мій язик,
Бо вічно я орю та сію, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Я з праці хліб свій добуваю,
Зношу лайливий, грубий крик.
Я рідко-рідко свято знаю, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Нема за що купити солі,
Ні залатати черевик,
І діти в мене босі й голі, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Залиті потом мої очі,
Світ радості для мене зник,
Як віл, працюю дні і ночі, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Як занедужаю – лікую
Я сам себе, мов чарівник,
Без лікарів я вік вікую, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Така мені за все подяка,
Що мушу жити, наче дик,
І згинути, як той собака, —
Бо я мужик, дурний мужик.
Та скільки я ще жити буду,
Слуга панів, слуга владик,
Ніколи, браття, не забуду,
Що я людина, хоч мужик.
І кожен, хто мене спитає,
Лише один почує крик:

"Хоча мене всяк зневажає, —
Я житиму, бо я – мужик!"

1905